

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ВІННИЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ім. М.І.ПИРОГОВА

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ЯКІСНОЇ ПІДГОТОВКИ МЕДИЧНИХ ФАХІВЦІВ
В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОГО /
КОНКУРЕНТНОГО СЕРЕДОВИЩА Я**

**Тези доповідей /
навчально-методичної конференції /**

12 лютого 2020 року /

м. Вінниця, 2020 р.

**Вінницький національний медичний університет
ім. М.І.Пирогова
Міністерство охорони здоров'я України**

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЯКІСНОЇ
ПІДГОТОВКИ МЕДИЧНИХ ФАХІВЦІВ
В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОГО
КОНКУРЕНТНОГО СЕРЕДОВИЩА**

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
12 лютого 2020 року

Вінниця - 2020

УДК: 61:378.14:339.137.22

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЯКІСНОЇ ПІДГОТОВКИ МЕДИЧНИХ ФАХІВЦІВ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОГО КОНКУРЕНТНОГО СЕРЕДОВИЩА

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
м. Вінниця, 12 лютого 2020 року

Б д а к ц і й н а к о л е г і я : В. М. М о р о з (г о л о в н и й р е д а к т о р)
Ю.Й. Гумінський (відповідальний редактор)
Л. В. Фоміна

Відповідальний за випуск: А.М. Гулевич

Конкуренція в освітньому середовищі потребує комплексного підходу, як з боку студента, так з боку освітнього закладу, для кращого та глибшого розуміння та єдності конкурентного середовища і конкурентних відносин, які знаходяться у постійному взаємозв'язку.

Розвиток медичної науки і практики в умовах глобального конкурентного середовища зумовлюють вносити корективи в підготовку та підвищення кваліфікації медичних працівників із наближенням їх освіти до міжнародних стандартів. Саме тому, якість освіти у вищих навчальних закладах необхідно покращити шляхом ефективної організації та інформатизації навчального процесу, впровадженням передових наукових розробок у практику викладання, забезпеченням високого професіоналізму викладачів, створенням сучасної навчально-методичної бази в усіх освітніх галузях, зокрема і медичній.

Збірник розрахований на всіх працівників медичної галузі.

© Вінницький національний медичний університет ім. М.І. Пирогова, 2020

Військова терапія - самостійна клінічна дисципліна, що вивчає питання етіології, патогенезу, клініки, діагностики та лікування терапевтичних захворювань, які можуть виникати у воєнний час у випадку застосування бойових засобів ураження чи пов'язаних з діяльністю військ в екстремальних умовах мирного часу. Такі ураження або захворювання визначаються як бойова терапевтична патологія чи терапевтична патологія екстремальних уражень мирного часу.

На кафедрі внутрішньої медицини №1 військова терапія викладається окремим предметом і передбачає вивчення наступних тем: «Організація надання терапевтичної допомоги у воєнний час та при надзвичайних ситуаціях мирного часу», «Радіаційні ураження», «Гостра променева хвороба», «Захворювання внутрішніх органів при бойовій хірургічній травмі», «Невідкладні стани», «Отруєння», «Ураження термічними факторами». Для кожної теми заняття створене методичне забезпечення, а саме - методична розробка (українською, англійською та російською мовами) та набір тестових завдань (також трьома мовами). На початку кожного заняття проводиться контроль початкового рівня знань за допомогою тестових завдань. Основна частина заняття полягає в усному опитуванні студентів щодо клініки, діагностики та лікування бойової терапевтичної патології чи терапевтичної патології екстремальних умов мирного часу. На кожному занятті відповідно до теми студенти мають можливість вирішувати задачі типу «Крок-2», які спеціально створені для всіх тем. Оцінка за курс «Військова терапія» складається з суми балів за поточну успішність (72-120 балів) та кількості балів за підсумкове заняття (50-80 балів) і максимально складає 200 балів.

Отже, військова терапія, як науково-практична дисципліна, не втратила своєї актуальності. Подальший її розвиток дозволяє вийти на якісно новий рівень у вирішенні головного завдання військово-медичної служби - збереження здоров'я військовослужбовців та мирного населення і підвищення ефективності лікувально-евакуаційних заходів, що проводяться хворим і ураженим терапевтичного профілю.

Вергелес К.М. Вергелес Т.М.

Закони логіки в мисленні лікаря

Логічне мислення має застосовуватися в медицині особливо в процесі діагностики та постановки діагнозу.

Будь-яке захворювання описується цілим рядом симптомів, що дають змогу лікареві відкинути схожі захворювання. Найбільш поширеним методом діагностики є просте співставлення симптомів у хворого, простіше кажучи лікар має дотримуватись «сітки» чи «протоколу» класифікації хвороб. Коли відбувається точне співпадіння «сітки» і відбувається процес діагностики захворювання. Ця методика практикується для хвороб, які здебільшого протікають у відповідності із загальноприйнятою симптоматикою. Хоча справжній лікар має знати, що патологічні зміни в організмі рідко проходять так, як навчає їх наукова медична література.

Процес лікування пацієнта повинен розпочинатись з збору анамнезу та діагностики, що включає в себе наступні пункти: 1) спостереження, 2) оцінка симптомів, 3) висновок. Це три головні позиції в діагностиці хвороб і постановки діагнозу. Відтак у процесі діагностики слід виділити такі методи: 1) метод спостереження і обстеження хворого це звичайна діагностична техніка лікаря, 2) метод вивчає виявлені дослідженням симптоми, 3) метод побудований на особливості мислення лікарів при поставленні діагнозу.

Всі ці методи тісно пов'язані з законами і правилами формальної логіки дотримання яких носить суттєве значення для точності всього діагностичного процесу. Всі чотири закони логіки, а це 1) закон тотожності, 2) закон суперечності, 3) закон виключення третього, 4) закон достатньої підстави, неодмінно мають застосовуватися у всіх розумових діях лікаря. Без знання основ законів логіки практично неможливо встановити істинність лікарського мислення.

Правильна постановка діагнозу хворому є надзвичайно складним та відповідальним процесом, який в першу чергу пов'язаний з висновками (умовиводами), категоріями суджень та поняттями. Якщо всі ці складові міркування здійсненні в площині суворого дотримання законів логіки, то і поставлений діагноз буде правильним і достовірним.

Закони формальної логіки є не просто законами об'єктивної дійсності, що за своєю сутністю вивчає діалектична логіка, а за своєю суттю є основні закони в процесі мислення, пізнання.

Закони логіки та використання їх у постановці діагнозу хворого тісно пов'язані з поняттям підстави - підґрунтя та причинності. Причиність, як явище, здебільшого може стосуватися конкретних явищ, а логіка для підґрунтя - лише сприймання. Тому логіка не може досліджувати індуктивний метод мислення, а досліджує лише дедуктивний метод.

Індуктивний метод базується на здійсненні спостереження та проведенні дослідів, маючи для себе опору в зібранні і подальшому узагальненні фактів, а дедуктивний метод є таким, що бере свої висновки з постулатів або суджень про визначні явища. Закони логіки не можуть бути хибними, якщо їх правильно застосовувати.

Виявлення симптомів, це ще не діагноз. Потрібно послідовно побудувати зв'язок всіх виявлених симптомів, як складові видозмін фізіологічних процесів. Один із симптомів може мати свій сенс тільки у тісному зв'язку з станом організму в цілому. Ще не менш важливим фактором діагностики є об'єднання всіх симптомів в одне ціле - синдром, що має виникати на шляху поставлення діагнозу.

У світовій практиці діагностик історично сформувалося чотири основних методологічних напрямів лікарського мислення.

Першим є поставлення діагнозу з використанням інтуїції, яка виникає лише в процесі довготривалої життєвої та лікарської практики. Звичайно, інтуїція має чимале значення для здійснення діагностики, хоча може бути застосована тільки при початку збору анамнезу, проте ні в якому разі не при постановці діагнозу.

Другим є постановка діагнозу за аналогією він виконує допоміжну функцію в діагностуванні.

Третім є діагноз за індукцією, він об'єднує всі види лікарського міркування до так званої «індуктивної здатності» знаходити єдність та відмінність у хвороби

Четвертим є дедуктивний метод у постановці діагнозу, що полягає в знаходженні відомого в невідомому. Тут відбувається класифікація хвороб за їх ознаками, що є відомі лікарю у відповідності до конкретного захворювання у хворого. Цей метод виявився в медичній практиці найбільш достовірним.

Закони логіки є обов'язковими у всіх сферах розумової діяльності а особливо саме в медичній сфері. Жодна думка, діагноз не може бути вірним, якщо було не дотримання хоча б одного із законів логіки, бо вони є об'єктивними та не створені людиною, а є віддзеркаленням законів об'єктивного всесвіту. Мислення людини постійно направлене у чітких та суворо визначених межах законами логіки. Відтак всі люди незалежно від того, чи знають вони про існування та дію законів логіки чи ні, все одно міркують у чіткій відповідності до законів формальної логіки.

Вергелес Т.М.

Біоекологічна криза сучасності: проблеми та перспективи

Питання екологічної кризи сьогодні займає одне з перших місць наукових дослідженнях, оскільки головною причиною виникнення цієї кризи є проблемні стосунки людини та природи. За весь час існування історії людства виділяють 5 світових екологічних криз. Перші дві тісно пов'язані з розвитком людства у відповідності до його потреб та природними змінами. Третю кризу пов'язують з впорядкуванням та виникненням землеробства. Причиною четвертої є масове вирубування лісів, а п'ята криза є найвагомішою, бо виникла саме через хімізацію виробництва в 20 ст..

Головною причина сучасності є зміщення орієнтирів володарювання - людина хоче посісти перше місце в владі над природою не враховуючи тих негативних наслідків, які сама створює. П'ята криза поширилась по всій планеті та є набагато серйознішою у порівнянні з попередніми, оскільки вона повністю спричинена технологічним виробництвом.

Однією із проблем сучасності є швидкі ритми трансформацій головних вимірів біосфери. Почалася деформація природного середовища через тиск людини на природу. Впровадження нових технологій у промисловості, сільському господарстві і в інших сферах стають причиною використання людиною все більшої кількості природних ресурсів для забезпечення своїх благ. В минулому столітті рівень світового економічного потенціалу зріс майже в двадцять разів у порівнянні з його початком. Якщо дослідити історичний період після другої світової війни, то тут було використано мінеральних сировин стільки, скільки за всю попередню історію людства. Якщо брати статистичні дані останніх 100 років, то з світових земних надр було добуто понад 137 млрд тон вугілля, понад 47 млрд. т. нафти, понад 20 трлн. м.³ газу. Тому цей період людина забезпечуючи свої потреби втручається у геосферу